

Dr. H.F. Kohlbrugge

Tekst: GALATEN 3 vers 13.

Christus heeft ons verlost van de vloek der Wet, een vloek geworden zijnde voor ons. Want daar is geschreven: Vervloekt is een ieder, die aan het hout hangt.

"De goddelozen, zegt mijn God, hebben geen vrede." Deze waarheid wordt nog hier en daar diep gevoeld. Die werkelijk goddeloos is, gevoelt er iets van, maar hij ontslaat zich van die waarheid, terwijl hij zichzelf voorpredikt: ik zal toch wel vrede hebben, hoewel ik gerechtigheid en ongerechtigheid samenvoeg. Die werkelijk goddeloos is, meent gedurig, toch iets te hebben, om bij alle bestraffing zich met zijn vroomheid te kunnen verontschuldigen en zich bij zichzelf te rechtvaardigen. De oprechte, die zichzelf als een goddeloze wil kennen en niets heeft, om zich te verontschuldigen of te rechtvaardigen, gevoelt deze waarheid zeer diep in zijn hart, dat de goddeloze geen vrede heeft. Hij moet het evenwel goed verstaan, dat God niet hém bedoeld heeft, als Hij zegt: "de goddelozen hebben geen vrede." Hij zij veelmeer daarop uit, zijn roeping en verkiezing vast te maken. (2 Petrus 1: 10)

Vraagt hij: "Hoe zal ik mijn roeping en verkiezing vast maken?"

Dan antwoord ik hem: "daardoor dat u wederkeert en u opmaakt tot Hem, die u verlaten hebt; dat u de ouden en beproefden weg wederom inslaat, waarvan u afgeweken zijt."

Vraagt hij: "wat is de weg?"

Dan antwoord ik hem: "dat weet u zelf zeer goed; de weg is Christus." Christus is de oude, goede weg, die u van de beginne gekend hebt. U bevindt nu, dat u het tegenovergestelde zijt van wat u vroeger waart. Meent u, dat er ooit een tijd zal komen, waarin u dit vroegere zult kunnen herkrijgen? U klaagt geen kracht te hebben, om u de vorige dingen weer toe te eigenen. Meent u dan, dat God u ooit de kracht zal verlenen, waarmee u de zonde zult kunnen overwinnen? U klaagt, dat u niet eens de wens bij u kunt doen ontwaken, dat het anders met u moge worden. Meent u dan, wanneer u het ook voor God en mensen kon betuigen dat zo'n wens vervuld moge worden, dat het anders met u zal worden, dat de zonde voor zo'n wens zou wijken? Hoe zucht u zo met een verbrijzeld hart om genade? Ziet u het dan niet in, dat dit uw zuchten om genade een zuchten is, om de zonde in de hand te houden, en bij dat alles evenwel zalig te worden, zonder uzelf te hebben overgegeven? De almachtige God verhoore al uw verzuchtingen. Maar zo sprak God tot Mozes, toen hij voor de Rode Zee stond: "Wat roept u tot Mij! zeg de kinderen Israëls, dat zij voorttrekken."

Een mens, dat eenmaal gesmaakt heeft, hoe goedertieren en liefderijk de Heere is, moet al is het hem daarna ook geheel anders niet in die zin om genade roepen, niet in die zin roepen: "Ach God! wees mij grote zondaar toch genadig", dat hij daarbij de weg verzaakt, in welke alleen de genade zijn deel is. Want op die wijze is er aan het struikelen en vallen geen einde.

Dat wij het toch eens voor altijd recht verstaan, dat het roepen om genade, zoals de mens dat gewoonlijk doet, daarom geschiedt, omdat men zichzelf wil handhaven; men zou niet graag in de verdoemenis komen, en God zal immers wel een arme zondaar willen verschonen, omdat hij nu toch eenmaal een arme zondaar is. De mens roept gewoonlijk om genade en verschuilt zich daarbij achter zijn niets-zijn, achter zijn machteloosheid; en dat, omdat hij aan zichzelf en zijn dodelijke toestand behagen schept, en omdat hem de genade niet behaagt, bij welke in waarheid Christus alles en in allen is. Intussen, wij hebben geen tijd te verliezen. Dat wij niets zijn, dat wij machteloos zijn, dat wij arme, ellendige en grote zondaars zijn, dat alles verdoemt ons. Want waarom zijn wij dat? God heeft ons in ware gerechtigheid en heiligheid geschapen. Het gaat er nu om, dat wij, aangezien wij arme, ellendige en grote zondaars zijn, geborgen mogen wezen; wij moeten uit onze ellende uit!

Hoe komt de mens weer tot God? Hoe heeft hij gemeenschap met God? Hoe heeft hij vrede bij God, zodat hij hierbeneden in vrede wandelt en eenmaal in vrede wordt opgenomen tot zijn God? De helse Faraö is achter hem; waar deze leert, gaat en staat, daar kan hij niet blijven; daar is hij een kind des doods. Van boven af komt geen hulp, voor hem is de open zee des doods, wier golven hoog gaan, hoe komt hij er doorheen? Ik wil het u prediken.

Naar aanleiding der voorgelezen woorden beantwoorden wij de volgende vier vragen:

- I. Waar en hoe bevindt zich de door zonden bezwaarde mens; en waarop heeft hij in die toestand te zien?
- II. Wat gevoelt hij, dat er aan hem kleeft; en waarheen mag hij daarbij zijn toevlucht nemen?
- III. Is zo'n toevlucht onbedrieglijk?
- IV. Dewijl zo'n toevlucht onbedrieglijk is, waarmee moet zich dan de door zonden bezwaarde mens volstrekt niet inlaten?

I.

Waar en hoe bevindt zich de door zijn zonden bezwaarde mens?

De door zijn zonden bezwaarde mens voelt zich nergens thuis; hij vindt nergens rust, noch in zijn huis noch op de straat, noch in de eenzaamheid noch onder de mensen, noch onder de duivelen noch bij Gods heiligen. De aarde wil hem niet langer dragen, en de hemel wil hem niet opnemen. Hij zweeft om zo te zeggen tussen hemel en aarde; daarin is hij volkomen gelijk aan iemand, die aan een hout, aan een kruis hangt. Het is een vreeslijke toestand, zich geheel aan zichzelf overgelaten te voelen, zonder de kracht, om iets aan te grijpen, waar men zich aan zou kunnen vasthouden, ja zelfs zonder wil, lust of moed, om zulks te doen. Het bewustzijn, welk een heerlijk maaksel zijn Gods men eenmaal was, toegerust om de heerschappij te voeren over alle dingen, en dan nu zo generlei macht in zich te vinden, om, zelfs bij alle tegenweer en moedige inspanning ook maar over de minsten hartstocht te heersen, of die meester te kunnen worden; het gevoel, dat men om zo te zeggen tot een spot en speelbal aller duivelen is, die met de mens doen wat zij willen; het gegronde verwijt, dat men door eigen moedwillige overtreding God, zijn God en zijn leven, er aan gegeven en zijn heilige geboden overtreden heeft: dit alles maakt, dat men niet weet, waarheen men vlieden zal. Bij de mensen kan zo iemand raad noch troost vinden, en de hemel is voor hem gesloten. Hij hongert, en vindt geen spijs; hij dorst, en vindt geen lavenis; neergebogen gaat hij zijnen weg, en hij vindt niets dat hem opbeurt. De hemel is voor hem als van koper en staal; de aarde biedt niets aan, dat hem verkwikken zou; het graf verwekt afgrijzen; de toekomst vervult hem met vreze. Niets kan het boze geweten stillen, niets de leegte, die in het hart is ontstaan, vervullen, niets de brandende wond helen; en van alle zijden hoort hij de stem: *"gij zijt verloren, u bent verloren, voor u is er verlossing noch zaligheid."*

Zo gaat het bij de aanvang van de levensweg, mijn Geliefden, maar ook bij de voortgang op die weg herhalen zich menigmaal zulke gewaarwordingen van verloren zijn. Voor de mens is menigmaal alles

verdwenen, wat hij van de liefde Gods, van de genade van Jezus Christus ondervonden heeft, zodat hij opnieuw niets anders ziet dan zonde en wederom zonde, en niet de minste macht in zich bevindt om zich van deze zonde te bevrijden. Alle vorige troost is geweken; God schijnt niet meer te willen verhoren. In zijn' boezem draagt men nog slechts de last Zijns toorns met zich om, en men weet niet meer, waarmee zich te troosten. Opnieuw zweeft die mens als tussen hemel en aarde; handen en voeten zijn hem doorboord; hij kan niet meer als voorheen met vreugde lopen de weg der geboden zijns Gods; hij kan niets meer aangrijpen, gelijk voorheen, van God, van geloof, van vertrouwen op de genade. Alles is dan bedekt, donker en duister; de harp hangt aan de wilgen; men ligt in ketenen en banden des verderfs; men schreeuwt om licht, maar het licht komt niet; om troost, maar de troost blijft verre; om bevrijding, maar ach, het gaat zo veel te meer de dood tegemoet. Men voelt zich ten enenmale van God verlaten en aan het ergste blootgesteld; men weet zich met niets, wat tot de Goddelijke dingen behoort, te helpen.

Gelijk de kruisdood, zo is de dood van zodanigen zondenood: van alle kanten is het plage, smart, duisternis, verlating en pijn, en niets heeft men voor zich dan de geopende hel. Waarop heeft dan de met zonden bezwaarde mens te zien? Voor achttien eeuwen hing er Een aan het kruis, Die van Zichzelf getuigde: "Ik ben een worm en geen man." Die klaagde aan Zijn kruis over Gods grimmigheid en toorn, welke Hij droeg; Hij was een spot van mensen en veracht van het volk; allen, die Hem zagen, schudden het hoofd over Hem, met minachting roepende "Ha! ha!" Hij was van alle mensen verlaten; naakt en bloot hing Hij aan het hout; ook was Zijn hart uitgestort als water; benauwdheid was nabij, en daar was geen helper. Zijn kracht was verdroogd als een potscherf, zijn tong kleefde aan Zijn gehemelte, en zo riep Hij tot Zijn God: "Gij legt Mij in het stof des doods", en "Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Deze, Die voor 1800 jaren zo hing tussen hemel en aarde, eenzaam, onbekend, niet bemind, maar gehaat, verworpen, gehoond, vol smaad en schande, Die in 't geheel geen helper had, maar alléén de drinkbeker des toorns, der grimmigheid en der verschrikkingen Gods uitdrinken moest en die ook tot op de bodem toe heeft geledigd, leed Hij voor eigen schuld? Waarom wilde de aarde Hem niet dragen? Waarom nam de hemel Hem niet op? Waarom moest Hij daar hangen aan het hout?

Neem ter harte, o mens, o gij, die met zonden bezwaard zijt, op wie u hebt te zien! Zie op het Lam Gods; wat dat Lam wegdroeg, dat waren uw zonden. Voor eigen schuld heeft Hij niet geleden; nee, aldus staat er geschreven: "Christus heeft voor onze zonden geleden", Hij, de Rechtvaardige voor onrechtvaardiger. Daarom wilde de aarde Hem niet dragen, opdat zij u zou kunnen dragen; daarom wilde de hemel Hem niet opnemen, opdat hij u zou kunnen opnemen; daarom moest Hij hangen aan het hout, opdat u niet langer zoudt hangen en zweven tussen hemel en afgrond. Twee dingen heeft Hij voor u bereid: Vrede voor u op aarde en een welbehagen in u, die een mens zijt. ere zij God in de hoogste hemelen! Dat eiste Zijn gerechtigheid, dat wilde Zijn liefde. Zoekt u een grond, waarop u staan kunt, een grond onder uw voeten, die in eeuwigheid vast blijft, zodat u bij alle smartelijk gevoel van uw verderf niet in de afgrond verzinkt, niet in de hel komt; - zoekt u een vaste hoop, dat u eenmaal met de wagen "God heeft een welgevallen aan Zijn volk" zult overgedragen worden in de heerlijkheid, waar alle verlost en eeuwiglijk jubelen; begeert u de verzekering te ontvangen, dat de Heere in de hemel ook u genegen is, dat Hij niet meer op u toorn, dat Hij uw God is en u Zijn dierbaar uitverkoren eigendom zijt: - zo blijf niet langer hangen, niet langer zweven tussen hemel en aarde. Aldaar hing uw Heere, begeef u niet in Zijn plaats. Hij heeft niet daar gehangen, opdat u nog hangen zoudt; nee, daartoe hing Hij, opdat Hij voor u de muil des afgronds zou toesluiten, opdat u er niet in zou vallen; daartoe, dat Hij voor u de hemel zou openen, dat u met Hem daarin zoudt opgenomen zijn; daartoe, dat u op aarde uw weg met blijdschap zou reizen, totdat ook u eenmaal in Zijn heerlijkheid zult worden opgenomen. Derhalve: dat Christus voor u aan het hout hing, dat Hij voor u tussen hemel en aarde zweefde, verlaten van God en mensen, van alle kracht ontledigd, van alles beroofd, en dat Hij Zich in dusdanige toestand voor u aan het Woord heeft vastgehouden, ziedaar, o mens, o gij, die u met zonden bezwaard voelt, waarop u te zien hebt; op niets anders hebt u te zien, want dit, dit is de enige grond, die wel vast zal blijven, al dreigen ook al de elementen te vergaan, ja, al vergaan ook aarde en hemel.

II.

Wat voelt hij, dat er aan hem kleeft? En waarheen mag hij daarbij zijn toevlucht nemen?

Het is eigenlijk voor de mens, die met zonden bezwaard is, een onmogelijke zaak, om steeds op Christus te zien als op Dengene, Die voor ons tussen hemel en aarde aan een hout gehangen heeft, opdat Hij ons op aarde de vrede zou aanbrengen en ons de hemel zou openen. Immers de met zonden bezwaarde mens voelt voortdurend, dat hem iets aankleeft, hetgeen hem, als pek en zwavel, al zijn beenderen verteert. Hij voelt het, dat hem de vloek aankleeft, de vloek der Wet; gelijk er immers geschreven staat: "Vervloekt is een ieder, die niet blijft in al de woorden der Wet, om die gedaan te hebben." Hij voelt het, deze vloek rust op hem, rust op al zijn werken, en werpt al zijn streven en pogen omver. Hij moogte zich ook nog zo ingespannen hebben, hij is zelfs niet in één enkel woord der Wet gebleven, dat hij dat zou gedaan hebben, hoeveel te minder dan in alle woorden. Hij kan niets doen, waarbij hij niet zondigt; niets goeds kan hij uitrichten, waarbij zijn verdorven aard niet mede in het spel is en alles weer verijdelt. Hij kan geen gedachten denken, geen zucht voortbrengen, geen gebed bidden, geen geloof oefenen, waarbij niet op allerlei wijze de zonde met list en geweld zou binnensluipen en de armen mens weer zou overheersen. Hij weet op het laatst niet meer wat hij doet of wat hij doen moet. Hij heeft met zijn God te doen, maar juist Deze zegt het hem, dat hij vervloekt is, daarom, dat hij niet gebleven is in al de woorden der Wet. Ach hoe zwaar, hoe vreeslijk zwaar kan dat de mens op het hart drukken, vervloekt te zijn van God, van Hem, Die zijn hoogste Goed is, de heilige en rechtvaardige God. Wat kan zo iemand nog gelukken, die van God vervloekt is? Al bezat hij ook het uitnemendste van alle werken, hij zal zich toch van de vloek niet kunnen bevrijden, die hem alreeds aankleeft. Is een mens vervloekt, dan is ook vervloekt al wat die mens doet; al zijn werk is van meet af verdorven. Hij kan niets goeds meer doen, hij mag ook niets goeds meer doen, om zich daardoor van de vloek te bevrijden. God alleen, Die hem vervloekt heeft, kan de vloek van hem wegnemen, opdat hij een gezegende des Vaders zij.

En dat heeft God gedaan; want aldus lezen wij: "*Christus is een vloek geworden voor ons.*" Tot deze waarheid mag dies de mens, beladen met zonden en vloek, zijn toevlucht nemen. Laat ons der goede, heilige en rechtvaardige Wet Gods gelijkgeven, mijn Geliefden, waar wij vernemen, dat zij ons vervloekt. Laat ons voor God in de schuld vallen, onszelf aanklagen en Hem in het recht stellen, waar zijn Waarheid ons voorhoudt: *Gij zijt vervloekt*. Dat wij evenwel, wij, die voor Zijn woord beven, de toevlucht niet wegwerpen, die wij overeenkomstig het Woord Gods hebben, en deze toevlucht is: dat Christus een vloek geworden is voor ons. Als wij opwaarts zien tot God, tot Zijn troon, als wij onszelf afvragen: "Hoe staat het met u, bent u bereid, om voor God te verschijnen?" en wij in ons binnenste het antwoord moeten geven: "Nee, dat ben ik niet, ik ben niet bereid; want zo staat er geschreven: Vervloekt is een ieder, die niet blijft in al de woorden der Wet", laat ons dan toch niet op onze zonde zien, niet op onze vloek, niet op Gods toorn, maar laat ons zien op Christus, Die een vloek is geworden voor ons. Daar hebben wij dan een gewisse toevlucht, dat Gods toorn en vloek ons niet treffen zal. Immers tegen allen vloek hebben wij een eeuwigen, machtigen, geweldigen zegen; die zegen is: Christus voor ons. Aan Hem hebben wij de rechte Man, Die zegt: "Vervloekt is zo'n vloek, waarmee Mijn arm schaap vervloekt is; Ik heb de vloek van deze arme zondaar gedragen, Ik ben een vloek geworden voor hem. nu moet deze arme zondaar enkel zegen zijn, in weerwil van Zijn verderf. Want de Wet kan niet tweemaal de vloek opleggen." Werd Christus voor ons een vloek, zo hebben wij tot Zijn genade de toevlucht, en Zijn zegen moet ons deel blijven. Immers niet voor Zichzelf is Hij een vloek geworden, maar voor ons, dat is: in onze plaats.

III.

Is deze toevlucht dan onbedrieglijk?

Vraagt iemand zo, wij antwoorden: Ja gewis. De Apostel bewijst dit met het Woord Gods. God heeft gesproken: "Wanneer in iemand een zonde zal zijn, die het oordeel des doods waardig is, dat hij gedood zal worden, en gij hem aan het hout zult opgehangen hebben, zo zal zijn dode lichaam aan het hout niet

overnachten, maar u zult het zekerlijk tenzelfden dage begraven; want een opgehangene is Gode een vloek; zo zult u uw land niet verontreinigen, dat u de Heere uw God ten erve geeft." (Deuter. 21:22, 23) *Dat een opgehangene Gode een vloek is*, ligt in de aard der zaak; want een opgehangene is een mens. Een mens behoort voor een deel aan de aarde, voor een deel aan de hemel; aan de aarde, zolang hij hierbeneden is; dan moet hij op de aarde wandelen als vorst en heer der aarde; aan de hemel, wanneer hij van de aarde weggenomen wordt, want dan moet hij zijn burgerschap hebben in de hemel. Als echter een mens van de aarde verhoogd wordt, zonder in de hemel op te varen, verhoogd wordt aan een galg of aan een hout, dan is de mens zo weinig op de rechte plaats, waar hij als schepsel zijns Gods behoort te zijn, dat hij veelmeer vanwege zo'n verhoogd zijn en zo'n zweven tussen hemel en aarde allen vloek bij God en smaad en schande op zich laadt. Zo'n mens zou daarom ook het land verontreinigen, indien hij bleef hangen, omdat hij niet als mens, maar als een vloek en smaad en schande stierf.

Nu heeft God zo'n bevel niet zonder profetie laten geven. Want hier staat geprofeteerd, dat wij onze God, onze Heere en Zaligmaker, voor een godlasteraar zouden houden, omdat Hij onze vrome geschiedenissen, dat wil zeggen, onze ongerechtigheid, niet zou laten staan, maar Zichzelf zou handhaven als ons enig heil. Dan zouden wij niet weten, wat voor smaad en schande wij Hem zouden aandoen, om het recht te doen uitkomen, dat wij Hem voor een vervloekte hielden. Middelerwijl zouden wij juist daarmee bewijzen, hoe weinig wij in Gods Wet blijven, omdat wij zelfs onze Wetgever aan het vervloekte kruishout zouden slaan. God echter van Zijn zijde zou Zelf Zijn Christus door ons aan het kruishout laten brengen en Hem tot een vloek maken voor ons, opdat Gods gerechtigheid ongeschonden zou blijven, en wij van de vloek der Wet, als ook van onze smaadheid en schande zouden vrijkomen; want immers tot dat einde heeft de Heere van onze aller zonden op Hem doen aanlopen.

Dit alles staat de Apostel voor ogen bij de woorden: "Een opgehangene is Gode een vloek." Christus heeft geen zonde gehad noch gedaan, Hij wist volstrekt van geen zonde, kende ze niet; evenwel was Hij een Opgehangene; als Opgehangene werd Hij een vloek. Gods Woord kan niet teniet gedaan worden. Het Woord Gods gold ook ten opzichte van Hem: "Een opgehangene is Gode een vloek." In welke zin echter kon Hij, als een Opgehangene, bij God vervloekt zijn? Hij was immers onschuldig, en er werd in Hem niets gevonden, dat des doods waardig was? In welke zin anders dan in dezen: dat Christus zonde werd, en dientengevolge naar het recht der Wet een Opgehangene in onze plaats, en mitsdien een vloek in onze plaats. En wel dit alles van de zijde Gods, Die Hem tot een vloek maakte in onze plaats.

Omdat zo Christus van Godswege een vloek is geworden in onze plaats, zo weten wij, dat onze toevlucht onbedrieglijk is; de toevlucht, die wij hebben tot deze waarheid, dat wij tegen al de vloek Gods, die op ons zondaren rust, en tegen al Zijn verdoemenis, dat wij door ons dagelijks overtreden van Zijn geboden op ons laden, een anderen vloek, een andere verdoemenis hebben, namelijk Christus; en dat wij die hebben van Godswege, zodat ons geen vloek, geen verdoemenis meer treffen kan, (Rom. 8:1) en er ook niets van dusdanige vloek is overgebleven bij God; zoals Hij dan ook Zelf gesproken heeft: "Ik zal niet meer op u toornen noch u schelden" (Jesaja 54:9); "Grimmigheid is bij Mij niet" (Jesaja 27:4); "Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde" (Jer. 31:3); "Het verbond Mijns vredes zal niet wankelen." (Jesaja 54:10) Of staat er niet geschreven: "De straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden"? (Jesaja 53:5) Staat er niet geschreven: "Christus heeft onze zonden gedragen in Zijn lichaam aan het hout"? (1 Petrus 2:24) zo mogen mij dan Christus en onze zonden niet van elkander scheiden, integendeel dat is onze onbedrieglijke toevlucht, dat de Heere van onze aller zonde op Hem heeft geworpen. De Heere heeft niemands zonden uitgesloten, die Hij niet op Hem heeft geworpen, zodat God Zelf Hem voor ons tot zonde heeft gemaakt. Omdat nu God Zelf Hem tot zonde voor ons gemaakt heeft, zo is Christus in onze plaats, en wij zijn in Christus, wat Gods is. Christus is in onze plaats "zonde" en Gode "een vloek", en wij zijn in Christus "gerechtigheid Gods" en "erfgenamen des zegens." Toen de Heere van onze aller zonde op Hem deed aanlopen, toen nam Hij van onze aller zonde van ons af, en bedekte ons met de gerechtigheid en onschuld van Christus. En aangezien Christus een vloek geworden is

voor ons, en zo Gods toorn en verwerping, en het verlaten zijn van God voor ons droeg, zo is de vloek en de toorn van ons afgenomen, en het woord moet vervuld worden, dat zegt: "Voor een klein ogenblik heb Ik u verlaten, maar met grote ontfermingen zal Ik u vergaderen; in een kleinen toorn heb Ik Mijn Aangezicht van u een ogenblik verborgen, maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij uwer ontfermen. (Jesaja 54: 7, 8) Op eeuwige gerechtigheid berust deze uw toevlucht, o met zonden bezwaarde mens, de toevlucht tot die waarheid: *Christus is een vloek geworden voor ons*. Want dat is de grote vrijwillige liefde uws Heeren, dat Hij Zich onder de Wet heeft begeven en uw zonden op Zich heeft genomen. Toen stond Hij in onze plaats voor de Wet met ons gelijk, niet als een heilige en onschuldige, maar als zonde voor ons; als zodanig werd Hij met de vloek beladen, ja werd tot een vloek en uitvaagsel; maar in de eeuwige Geest boog Hij Zich onder deze vloek; uit grote liefde wilde Hij voor ons een Opgehangene en Vervloekte zijn; in de eeuwige Geest verdroeg Hij de toorn Gods, de ganse verschrikkelijke toestand van het vervloekt-zijn; Hij hield Zich vast te midden des toorns aan Zijn God en maakte Hem daardoor tot onze God, ja hield Zich vast aan Zijn Vader en maakte Hem daardoor tot onze Vader. De toorn is niet meer; Christus heeft de genade verworven, de gerechtigheid aangebracht; de vloek is weg, want Hij heeft Zich tot Erfgenaam des zegens gemaakt door Zijn gerechtigheid. Hij heeft de zonde op Zich laten aankomen en werd de Zondeverwoester; op Hem kwam de toorn, maar Hij overweldigde die door de liefde tot het verlorene; op Hem kwam de vloek, maar Hij vervloekte die in de macht van Zijn gerechtigheid. Zo kon de dood Hem niet houden; Hij werd de dood des doods en een pestilentie der hel. En de Geest beveelt aldus: *Schrijf, dat deze dingen waarachtig zijn en getrouw*.

IV.

Dewijl nu de toevlucht tot zulke waarheid vast en onbedrieglijk is, waarmee moet zich dan de met zonden bezwaarde mens volstrekt niet inlaten?

Hij moet zich volstrekt met niets inlaten, dat hem van Christus wil scheiden, Die zijn zonden, zijn schuld, zijn vloek en zijn straf gedragen en ganselijk weggenomen heeft. Want daarop is het arglistige hart des mensen uit, dat beoogt de moordzieke duivel: om de met zonden bezwaarde mens van Christus te scheiden, van het Lam Gods, Dat de zonde der wereld gedragen en alle gerechtigheid voor God vervuld heeft. Maar Christus wil naar Zijn grote liefde niet van de arme zondaar gescheiden zijn. Hij schaamt Zich niet, de zodanige Zijn broeder te noemen, vlees van Zijn vlees en been van Zijn benen. Hij heeft Zich over zondaren willen erbarmen, Hij wil Zich met hen vergezelschappen, bij hen wonen; Hij wil het voor alle engelen en duivelen weten: "dat hoopje daarvan arme en ellendige zondaars is Mijn volk, het Zijn schapen Mijner weide, het zijn Mijn heiligen en uitverkorenen, in welke al Mijn lust is; Ik heb hun Mijn heerlijkheid gegeven, zij zijn Mijne, mijn verlostene; waar Ik ben, daar zullen ook zij zijn; wat Ik heb, moeten zij ook hebben; geen hunner zal in zijn ellende en in zijn verderf blijven zitten en omkomen; dat waarborg Ik hun met Mijn Naam. deze zal de hel Mij moeten laten, Ik geef hun het eeuwige leven. Dood, Ik zal u een verderf, hel, Ik zal u een pestilentie zijn!"

Dewijl nu Christus Zich niet van de arme zondaar wil laten scheiden, zoomin als de moeder van haar zieke kind, dat in zijn onreinheid neerligt, zo moogt gij, o mens, hoe ook bezwaard, steeds met alle vertrouwen, met een goed toevoorzicht op uw trouwe Zaligmaker het oog gericht houden, en u volstrekt niet met iets inlaten, dat u van Christus zou willen scheiden. Want immers, als u op uzelf zou zien, of naar God zien, of naar gerechtigheid en heiligheid zoeken zonder Christus, zo bent u verloren. Dit net haalt de duivel de mens zo graag over het hoofd, dat deze op zichzelf en op zijn zonden zal zien; met dit deksel bedekt hij hem graag de ogen, opdat de mens niets anders zie dan dood, zonde, wet, vloek, verdoemenis en ondergang, opdat hij toch maar niet op zijnen getrouwe Zaligmaker zie; en heeft de duivel de mens Christus afhandig gemaakt, dan stelt hij hem de zonde voor de ogen, opdat de mens zichzelf pijnige en kwelle met kwade gedachten aangaande God, en voorts alle krachten inspanne om zichzelf van de zonden los te werken. Ziedaar het werk der duistere machten opdat zij u in de zonde gekluisterd houden en u straks in het verderf neerstorten. Dit is echter de stem des Evangelies tot u, o arme, vermoeide en belaste

zondaar: dat u volstrekt niet aan uzelf moet denken, wanneer u aan God denkt, tenzij alleen in die zin, dat God u genegen is als de God en Vader van onze Heere Jezus Christus; en wederom: dat u volstrekt niet aan God denkt zonder Christus, want anders is God u te hoog, te heilig, ja een verterend vuur. Houd Christus in gedachtenis, Hem, de Middelaar Gods en der mensen, zo zult u "Abba, lieve Vader" kunnen roepen door de Heilige Geest, Die daar wil woning maken, waar Jezus verheerlijkt wordt, waar men op Christus ziet, op Christus voor ons en mét ons, en op niets anders. Daarom, als aan u gevraagd wordt: "Bent u bereid voor God te verschijnen", zie dan op Christus, en u zult weldra antwoorden: "Mijn nieren verlangen zeer in Mijn schoot." Denkt u aan God, en daarbij aan toorn en aan gericht, aan vloek en aan verdoemenis, zie dan op Christus; want zo staat er geschreven: *Hij heeft ons verlost van de vloek*. Wij waren des toorns, des vloeks eigendom, maar Hij maakte ons tot Zijn eigendom door koop, toen Hij een vloek werd voor ons.

Dit "voor ons" houd vast, dat is voor u, voor mij, voor alle degenen, wie het om verlossing van alle ongerechtigheid te doen is. Christus heeft de persoon eens zondaars, eens overtreders van alle geboden Gods op Zich genomen; zo nam Hij onze persoon op Zich. Heeft Hij het dan nu doorgemaakt, zo geldt Zijn woord: "Laat deze heengaan."

- Derhalve, wanneer u wordt toegeworpen: "Wat! U zou zalig zijn? U zou tot God gekomen zijn, u een erfgenaam der heerlijkheid wezen? U hebt niets dan zonde en wederom zonde, u zit in allerlei verderf verzonken!" Dan antwoord u goedsmoeds: "Gij liegt, valse profeet, beschuldigend geweten, zwak hart, moordzieke duivel! Christus is Mijn zonde, en ik ben Zijn gerechtigheid. Ik heb geen zonde, het Lam heeft ze weggedragen."
- En wanneer u toegeworpen wordt: "Wat! U zou een toevorcht, een goed vertrouwen hebben op de Heilige en Rechtvaardige? U hebt niets dan toorn, oordeel en verdoeming bij Hem te verwachten, u bent een vloek in zijn ogen!" Zo zie op Christus, en antwoord met frisse moed: " Dat is een leugen! Christus is Mijn vloek en Mijn verdoeming, en ik ben Zijn zegen en Zijn gerechtigheid; want Hij werd mijn vloek en Hij noemt mij *een gezegende Zijns Vaders*."
- En als de dood u aangrijnst en u toeduwet: "Nu zult u het toch wel zien, dat het alles bedrog is, wat u geloofd hebt; God is niet voor u, noch mét u, u wordt vernietigd en vaart ter hel!" Zie dan op Christus en zeg goedsmoeds: " Dat is een leugen! " Christus is Mijn dood, en ik ben Zijn leven; daarom breng ik nu juist in mijn sterven u, o dood, u, duivel en hel, deze boodschap: u hebt Mijn Heere in uw macht gehad; Hem hebt u niet kunnen houden, derhalve zult u ook mij niet kunnen houden."

Één voor allen, voor mij, voor u, voor allen, die opwaarts schreeuwen: "Laat Mijn ziel leven en zij zal U loven, en laat uw rechten mij helpen." (Psalm 119:175) Eenmaal sprak de bezwaarde Job, juist op een ogenblik, dat hij niets van Zijn God verstond, toen alle golven en baren hem over het hoofd gingen: "Ik weet, mijn Verlosser leeft" (Job 19:25), en hij is niet beschaamd geworden. Ja, de overwinning is onze, en ook de zegen is onze door onze Heere Jezus Christus. *Geloofd zij de God Israëls!* Amen

Deze leerrede is uitgesproken te Elberfeld op 19 September 1847, 's voormiddags.